

рѣка на по-многого крѣпости отъ тѣзи провинціи, въ нѣкои отъ тѣхъ настани свои гарнизони, а другы досущь сабори и гы направи равны съ земята. Най-подирь той стигнѣ до голѣмата имперска столнина и натѣкми лагера си при Влахерна, отдѣто и смѣташе да удари на града. Тогазъ Императорѣтъ му испрати патріарха Николая съ нѣкои други знамениты лица, които да склонѣтъ Симеона на миръ; но царѣтъ гы враща назадъ и поиска лично да са види съ Императора. Безсилныятъ Романъ повече отъ другый пѣтъ искалъ спокойствіе. Той склони да са срѣщне съ българскыя царь, и въ определенныя день са озова на урѣченното мѣсто за вижданье, придруженъ отъ своитѣ тѣлохранители и отъ придворнытъ си хора. Отъ своя страна Симеонъ не са забави да дойде обиколенъ отъ своитѣ тѣлохранители за които лѣтописцытъ казватъ че: «Едни имали златны щитове и златны копия, други носѣли сребърны и мѣдны, а нѣкой были украсѣны съ другы видѣ орѣжія, и сичкытъ общо были покрыты съ желѣзны брони. ⁽¹⁰⁾ Тогазъ, слѣдъ обыкновенытъ поздравенія, двамата Господари зели да са разговарѣтъ за условіята на мира. И съвременнытъ лѣтописцы увѣряватъ, че Романъ помежду туй былъ ужъ изрекълъ една патетическа рѣчь, въ която представилъ Симеону, че единъ день той щѣлъ да дава смѣтка за сичката христіанска кръвь, която е пролѣлъ; натягваше му за варварското удоволствіе, което ималъ, ако и да е былъ самъ той христіенинъ, — *да посича онѣзи които исповѣдватъ сжщата съ него вѣра*; придумвалъ го да обѣрне своето орѣжіе срѣщу Сарацинытъ, тѣхны общы непріатели; и най-

⁽¹⁰⁾ Туй споредъ Кедрина т. II, листъ 305, което съ горнето изложене земамы отъ съчиненію на С. Н. Палаузова «Вѣкъ болгарскаго царя Симеона».